

PROJEKT USTAWY O BRONI I AMUNICJI

Jarosław Lewandowski

prezes FRSwP, przewodniczący Rady ROMB

II Rzeczpospolita Polska

Rozporządzenie Prezydenta RP z dnia 27 października 1932 r., uzupełnione o 10 rozporządzeń

PRL

Ustawa z dnia 31 stycznia 1961 r. o broni, amunicji i materiałach wybuchowych, uzupełniona o 30 rozporządzeń (zarządzeń), z czego 2 obowiązujące do dziś (!)

III RP

Ustawa z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji, uzupełniona w sumie o 62 rozporządzenia, z czego aż 35 (!) obowiązujących obecnie

PROJEKT

Projekt nowej ustawy opracowany przez FRSwP i ROMB, zgłoszony przez posłów Kukiz'15; ustawa uzupełniona o 14 rozporządzeń, w tym 4 wymagane przez dyrektywę UE

Proponowana ustawa ma zastąpić ustawę z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji (Dz. U. z 2012 r. poz. 576, z 2013 r. poz. 829, z 2014 r. poz. 295, z 2015 r. poz. 1505). Zmiana ta jest podyktowana chęcią usunięcia wad obecnego systemu wydawania pozwoleń, opartego na arbitralnej uznaniowości, ze wszelkimi tego patologiami. Obecne przepisy są nieprecyzyjne, niespójne, w sposób dowolny interpretowane przez Policję, a praktyka ich stosowania bywa odmienna w różnych rejonach kraju i zmienna w czasie, co podważa zaufanie obywateli do prawa oraz instytucji państwa.

Drugim ważnym powodem jest konieczność uzyskania pełnej harmonizacji polskiego prawa dotyczącego kontroli nabywania i posiadania broni palnej z przepisami obowiązującymi w Unii Europejskiej, a w szczególności ze znowelizowaną Dyrektywą Rady Unii Europejskiej w sprawie kontroli nabywania i posiadania broni. Istniejące przepisy tej zgodności nie zapewniają – na przykład do 31 grudnia 2014 roku Polska powinna wprowadzić elektroniczny system śledzenia historii broni, czego nie zrobiono do dziś.

Najważniejsze zmiany w stosunku do obecnej ustawy:

1. odejście od pozwoleń na broń wydawanych „do celu” i zastąpienie ich pozwoleniami podzielonymi na trzy poziomy dostępu, związane z poziomami kompetencji posiadacza broni;
2. precyzyjne określenie przesłanek pozytywnych i negatywnych, wykluczających możliwość posiadania broni;
3. wprowadzenie zgodnej z dyrektywą unijną klasyfikacji kategorii i rodzajów broni palnej oraz jednoznaczne zdefiniowanie wszystkich pojęć używanych w ustawie;

4. zmiana organu wydającego pozwolenia – naszym zdaniem powinni je wydawać starostowie lub prezydenci miast na prawach powiatu, właściwi ze względu na miejsce zamieszkania osoby lub siedzibę podmiotu ubiegającego się o wydanie pozwolenia;
5. utworzenie wymaganego przez dyrektywę UE jednolitego komputerowego systemu ewidencjonowania wszystkich pozwoleń na broń, wszystkich egzemplarzy broni oraz wszystkich transakcji sprzedaży – CEBiP.

SŁOWNICZEK POJĘĆ UŻYTYCH W USTAWIE:

Art. 3. 1. Użyte w ustawie określenia oznaczają:

- broń – broń palną i broń pneumatyczną;
- broń palna – ręczna broń lufowa, która wystrzeliwuje, jest przeznaczona lub może być przeznaczona do wystrzeliwania jednego lub większej liczby pocisków lub substancji w wyniku działania energii kinetycznej gazów powstających ze spalania materiału miotającego;
- broń strzelecka – broń palna o kalibrze do 20 mm lub liczbie znaczącej wagomiaru nie mniejszej niż 4;

- broń boczego zapłonu – broń strzelecką, do której stosuje się naboje systemu Floberta z masą inicjującą zawalcowaną w przetłoczeniu dennej części łuski, oraz naboje systemu Lefauchaux z zapłonem sztyftowym;
- broń centralnego zapłonu – broń strzelecką inną niż broń boczego zapłonu;
- broń alarmowa – broń palną niezdolną konstrukcyjnie do wystrzelenia pocisku, przeznaczoną do wywoływania efektu akustycznego lub wystrzeliwania substancji drażniącej lub łzawiącej, przy czym broń taka może być wyposażona w urządzenie do odstrzeliwania ładunków pirotechnicznych;

- broń krótka – broń palną z lufą, której długość nie przekracza 300 mm lub której całkowita długość nie przekracza 600 mm;
- broń długa – każdą broń palną inną niż broń krótka;
- broń zabytkowa – broń palną wytworzoną nie później niż w 1885 roku oraz funkcjonalne repliki i kopie takiej broni, zachowujące jej oryginalny sposób działania;
- broń jednostrzałowa – broń palną bez magazynka, ładowaną przed każdorazowym strzałem przez ręczne wprowadzenie naboju do komory naboju lub pocisku do lufy;

- broń powtarzalna – broń palną, która po wystrzeleniu naboju może zostać ponownie naładowana ręcznie z magazynka lub bębena naboju;
- broń samopowtarzalna – broń palną, która ładuje się automatycznie po każdorazowym wystrzeleniu naboju i może wystrzelić tylko jeden nabój przy jednym uruchomieniu urządzenia spustowego;
- broń samoczynna – broń palną, która ładuje się automatycznie po każdorazowym wystrzeleniu naboju i może wystrzelić więcej niż jeden nabój przy jednym uruchomieniu urządzenia spustowego; (...)

Art. 6. Broń i amunicja dzieli się na następujące kategorie:

- A – broń i amunicja, której posiadanie jest zabronione, z zastrzeżeniem art. 8 pkt 4 i 5;
- B – broń i amunicja, którą można posiadać na podstawie pozwolenia podstawowego, obiektowego lub muzealnego;
- C – broń i amunicja, którą można posiadać na podstawie obywatelskiej karty broni, pozwolenia podstawowego, obiektowego lub muzealnego;
- D – broń i amunicja, którą można posiadać bez pozwolenia.

Art. 8. Ustala się następujące rodzaje pozwoleń na broń:

1. obywatelska karta broni – uprawnia do nabywania i posiadania broni i amunicji, o których mowa w art. 7 ust. 3;
2. pozwolenie podstawowe – uprawnia do nabywania i posiadania broni i amunicji, o których mowa w art. 7 ust. 2 i 3, oraz samodzielnego wytwarzania takiej amunicji na własny użytek;
3. pozwolenie rozszerzone – uprawnia do ukrytego noszenia broni krótkiej;

4. pozwolenie obiektowe – uprawnia do nabywania i posiadania broni i amunicji, o których mowa w art. 7 ust. 1 pkt 1, ust. 2 i 3, przez podmioty wymienione w art. 16;
5. pozwolenie muzealne – uprawnia do nabywania i posiadania każdej broni i amunicji, która jest gromadzona przez placówki muzealne działające na podstawie odrębnych przepisów, z zastrzeżeniem art. 2 pkt 7, oraz nabywania i posiadania broni i amunicji, o których mowa w art. 7 ust. 1 pkt 1, 2, 4 i 5 oraz ust. 2 i 3, gromadzonej w ramach kolekcji tworzonych przez osoby fizyczne.

Art. 10. 1. Pozwolenia na broń nie wydaje się osobie:

- 1) która nie ma ukończonych 21 lat, z zastrzeżeniem ust. 2;
- 2) która została skazana prawomocnym wyrokiem za umyślne przestępstwo z użyciem przemocy;
- 3) która została skazana prawomocnym wyrokiem na karę pozbawienia wolności lub ograniczenia wolności za umyślne przestępstwo inne niż opisane w pkt 2;
- 4) która została skazana prawomocnym wyrokiem na karę pozbawienia wolności za nieumyślne przestępstwo przeciwko zdrowiu lub życiu (...);

Art. 13. 1. Obywatelską kartę broni wydaje się na wniosek osoby, wobec której nie zachodzą okoliczności, o których mowa w art. 10, i która przedstawi na piśmie uzasadniony powód posiadania broni.

3. Do wniosku o wydanie obywatelskiej karty broni należy dołączyć:
- 1) informację o wnioskodawcy z Krajowego Rejestru Karnego;
 - 2) zaświadczenie od lekarza podstawowej opieki zdrowotnej stwierdzające brak przeciwwskazań do wydania pozwolenia na broń, o których mowa w art. 10 pkt 5; przed wydaniem zaświadczenia lekarz może zasięgnąć opinii psychologa lub lekarzy specjalistów w zakresie neurologii lub psychiatrii;

2. Za uzasadniony powód posiadania broni traktowany jest:

- 1) zamiar uprawiania łowiectwa;
- 2) zamiar uprawiania sportów o charakterze strzeleckim, w tym rekreacyjnie;
- 3) udział w organizacji o charakterze proobronnym lub bractwie kurkowym;
- 4) uczestnictwo w rekonstrukcjach historycznych lub innych przedsięwzięciach o charakterze artystycznym;
- 5) zamiar kolekcjonowania broni;
- 6) zamiar posiadania broni do ochrony miru domowego;
- 7) zamiar posiadania broni do samoobrony;
- 8) zamiar używania broni w celach sygnalizacyjnych;
- 9) zamiar posiadania broni w celach doskonalenia umiejętności zawodowych;
- 10) prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie szkoleń strzeleckich.

Art. 55. 1 Osoby, które weszły w posiadanie broni lub amunicji w związku ze swoim udziałem w walce o suwerenność i niepodległość Polski, jeżeli w wyniku tego udziału nabyły uprawnienia kombatanckie w rozumieniu ustawy z dnia 24 stycznia 1991 r. o kombatantach oraz niektórych osobach będących ofiarami represji wojennych i okresu powojennego uzyskują prawo do posiadania tej broni i pozwolenie podstawowe. W tym wypadku nie stosuje się wymogu zdawania egzaminu, o którym mowa w art. 14.

ZAŁĄCZNIKI DO USTAWY

Załącznik nr 1 – procedura egzaminu dopuszczającego

Egzamin dopuszczający jest egzaminem pisemnym, w formie testu wyboru; egzamin składa się z 10 pytań, które zdający losuje z puli 100 pytań opracowanych przez ministra SWiA.

Do zaliczenia egzaminu należy udzielić minimum 9 poprawnych odpowiedzi na pytania.

Załącznik nr 3 – procedura egzaminu kompetencyjnego

Egzamin wymaga oddania 10 strzałów, przy użyciu broni palnej krótkiej i amunicji będącej własnością osoby przystępującej do egzaminu lub jej pracodawcy.

Polega na ostrzelaniu dwóch tarcz TS-9, każdej 5 strzałami, z obu stron barykady drewnianej 1 m x 2 m, z obowiązkowym przeładowaniem broni, w czasie do 30 s; w każdej tarczy wymagane jest 5 trafień i wynik minimum 21 pkt.

Zaliczenie egzaminu wymaga też bezpiecznego obchodzenia się z bronią na strzelnicy.

Dziękujemy za uwagę!

